

Очи извишвашъ,
Безспиръ въздишашъ
Зя твоя, негова бѣда.

Кой знае,
Какъ ми дълбае
Въвъ стави огнена тѣга?
Какво сърдце ми притиска,
Какво трепери и иска,
Ти само знаешъ, само ти сега!

Кждѣто погледна,
Кждѣто да седна,
Все тая мжка, мжка ме души!
Самичка остана — заплача,
И плача, плача, плача,
Сърдце ми се кжса, не ще се утѣши.

Прѣдъ моя прозорецъ саксийтъ
Съ горчиви сълзи поляхъ,
Въ ранни зори когато
Тие цвѣтя набрахъ.

Щомъ грѣйна слънце въ моята стая
И озари ми тѣжно челѣ,
Седж азъ вечъ, седж, страдая
На моето легло.

Помощъ! спаси ме отъ срамъ, отъ смъртъта!
О, майко жална,
Лице страдално
Склони надъ моята бѣда!

